

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **J. Š.**

bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**

se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 23. 10. 2020, č.
j. 007717/2020/KUSK/OLPPŘ/ ZAM,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Černošice, Odboru přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 11. 2019, č. j. MUCE 71770/2019 OP/FiDa (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu),

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

ve znění zákona č. 285/2018 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 16. 7. 2019 v 9:08 hodin na 6 km silnice č. I/4 ve směru na Prahu řídil motorového vozidlo tovární značky Š., registrační značky X, rychlostí nejméně 146 km.h⁻¹, čímž v rozporu s § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu překročil nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 56 km.h⁻¹. Za uvedené jednání byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 8 000 Kč a zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Žalobci byla dále uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě namítá, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci a opomněly provést jím navržené místní šetření, které by napomohlo k upřesnění místa spáchání údajného přestupku. Podle žalobce nebylo místo spáchání přestupku v prvostupňovém rozhodnutí jakýmkoliv způsobem vymezeno, a proto vzniká důvodná pochybnost o tom, kde měl být údajný přestupek spáchán. Žalobce dále namítá, že zjištění místa spáchání přestupku je podstatné pro posouzení toho, zda byly důkazní prostředky pořízené měřícím zařízením získány v souladu s pokyny výrobce. Podle žalobce neobstojí jako důkazní prostředek výstup z měřícího zařízení, jelikož z něj není patrná registrační značka měřeného vozidla.
3. Žalobce dále namítá, že nebylo nijak prokázáno naplnění materiálního znaku přestupku. Žalobce upozorňuje, že v napadeném rozhodnutí není blíže uvedeno, koho měl svým jednáním ohrozit. Žalobce nesouhlasí se závěrem, že naplněním formálních znaků skutkové podstaty přestupku došlo i k naplnění jeho materiálního znaku. V tomto směru žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, č. 2011/2010 Sb. NSS. Žalobce rovněž namítá, že pro posouzení materiálního znaku přestupku muselo být zjištěno přesné místo spáchání přestupku, jelikož přestupek měl být údajně spáchán na rovném a přehledném úseku pozemní komunikace. Žalobce upozorňuje, že při řízení motorového vozidla nikoho nepředjížděl, což nasvědčuje tomu, že silniční provoz umožňoval jízdu vyšší než povolenou rychlostí bez ohrožení ostatních vozidel. Žalobce dále poukazuje na významné skutečnosti (nеспáchání nehody, jízda dle platných předpisů), které zpochybňují společenskou nebezpečnost jeho činu.
4. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě uvádí, že skutkový stav věci byl dostatečně zjištěn zejména na základě záznamu o přestupku a k němu připojené fotodokumentace. Místo spáchání přestupku bylo podle žalovaného řádně vymezeno ve výroku prvostupňového rozhodnutí, a proto bylo nadbytečné provádět ve vztahu k této skutečnosti další dokazování. Žalovaný dále s odkazem na ověřovací list č. 8012-OL-70433-18 (dále jen „ověřovací list“) upozorňuje, že předmětný rychloměr splňoval požadované metrologické vlastnosti. K naplnění materiálního znaku přestupku žalovaný zdůraznil, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v daném úseku nejméně o 56 km.h⁻¹, přičemž se v dané věci neobjevily žádné významné okolnosti, které by vylučovaly společenskou škodlivost spáchaného přestupku.

II. Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní

řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první ř. s.).

6. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, jelikož účastníci ani na výzvu soudu nesdělili, že by s tímto postupem nesouhlasili (§ 51 odst. 1 věta druhá ř. s.). Soud nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

III. Skutková zjištění ze správního spisu

7. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti:
8. Podle oznámení Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Praha venkov - západ, o podezření ze spáchání přestupku ze dne 27. 8. 2019, bylo dne 16. 7. 2019 v 9:08 hodin na 6 km silnice č. I/4 ve směru na Prahu (49°56'32.31"N 14°22'03.49"E) laserovým rychloměrem LTI 20/20 TruCAM, v. č. TC002719, v manuálním režimu měření zjištěno, že řidič motorového vozidla tovární značky Š. O., registrační značky X, jel rychlostí 151 km.h⁻¹ (po odečtení odchylky měření tedy nejméně 146 km.h⁻¹) v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90 km.h⁻¹. Společnost LeasePlan Česká republika, s.r.o. jakožto provozovatel předmětného vozidla na výzvu uvedla, že vozidlo v daném místě a čase řídil žalobce. Přílohou oznámení je záznam o přestupku s protokolem o měření rychlosti předmětného vozidla silničním laserovým rychloměrem TruCAM a příslušnou fotodokumentací. Součástí správního spisu je rovněž ověřovací list vydaný dne 29. 10. 2018 Českým metrologickým institutem s platností do 28. 10. 2019.
9. Podle úředního záznamu ze dne 19. 8. 2019, č. j. KRPS-197508-6/PŘ-2019-011606, žalobce při podání vysvětlení uvedl, že předmětné vozidlo, která má jeho zaměstnavatel pronajaté od společnosti LeasePlan Česká republika, s.r.o., řídil dne 16. 7. 2019 v 9:08 na silnici č. I/4 v rámci služební cesty.
10. Dne 7. 10. 2019 doručil správní orgán I. stupně žalobci příkaz, kterým ho uznal vinným ze spáchání shora popsáního přestupku. Proti tomuto příkazu podal žalobce blanketní odpor. Správní orgán I. stupně následně žalobci oznámil zahájení přestupkového řízení.
11. V průběhu přestupkového řízení žalobce argumentoval v zásadě obdobně jako později v žalobě, přičemž navrhoval doplnit dokazování o výsledch zasahujících policistů a o posouzení provedeného měření výrobcem měřicího zařízení.
12. Dne 19. 11. 2019 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, v jehož odůvodnění uvedl, že spáchání přestupku žalobcem bylo dostatečně prokázáno záznamem o přestupku. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že vlastnosti silničního rychloměru byly spolehlivě osvědčeny ověřovacím listem. Návrh žalobce na provedení dokazování výsledkem zasahujících policistů shledal správní orgán I. stupně za nadbytečný. K naplnění materiálního znaku přestupku správní orgán I. stupně uvedl, že překračování nejvyšší dovolené rychlosti patří mezi nejčastější příčiny dopravní nehod spojených s fatálními následky.
13. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zcela ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně. Žalovaný dále uvedl, že žalobce prokazatelně ohrozil chráněný zájem na bezpečnosti silničního provozu, přičemž rizikovost jeho jednání

zvyšuje skutečnost, že podle fotodokumentace předmětného vozidla byl v době spáchání přestupku na dané pozemní komunikaci „nemalý provoz“.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Podle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu „[ř]idič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km.h⁻¹ [...]“.
15. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu „[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h⁻¹ a více nebo mimo obec o 50 km.h⁻¹ a více.“
16. Soud vzhledem ke značné obecnosti žalobních bodů předesílá, že „míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“ (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32).
17. Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci a opomněly provést žalobcem navrhované důkazní prostředky.
18. Při zjišťování skutkového stavu věci vycházely správní orgány z oznámení o podezření ze spáchání přestupku, protokolu o měření rychlosti předmětného vozidla rychloměrem TruCAM, přiložené fotodokumentace, ověřovacího listu a podpůrně i z úředního záznamu o vysvětlení podaném žalobce (viz str. 2–3 prvostupňového rozhodnutí a str. 3–4 napadeného rozhodnutí). Uvedené důkazy podle soudu poskytují dostatečný podklad pro skutkový závěr, že žalobce spáchal předmětný přestupek tak, jak jej správní orgán I. stupně vymezil ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Neobstojí přitom tvrzení žalobce, že správní orgány opomněly provést jím navržené místní šetření, jelikož provedení takového důkazního prostředku žalobce v průběhu přestupkového řízení vůbec nenavrhoval, a zároveň zde zjevně nebyly žádné okolnosti, z nichž by vyplynula potřeba provést místní šetření i bez návrhu. Pokud jde o neprovedení žalobcem navrženého výsledku zasahujících policistů a posouzení provedeného měření výrobcem měřicího zařízení, soud se ztotožňuje se závěrem správní orgán I., že provedení těchto důkazů by bylo nadbytečné a nijak by nepřispělo k objasnění skutkového stavu věci.
19. Nedůvodná je rovněž žalobní námitka, že místo spáchání přestupku nebylo v prvostupňovém rozhodnutí řádně vymezeno. Soud shledal, že výrok prvostupňového rozhodnutí („v katastru obce Jíloviště, na silnici I/4, v km 6, směr na Prahu“) zcela odpovídá zákonným požadavkům na specifikaci místa spáchání přestupku podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů. Přesné místo spáchání přestupku je navíc specifikováno v záznamu o přestupku uvedením konkrétní GPS souřadnice.
20. Soudu není zřejmé, kam směřovala žalobcova argumentace, že zjištění místa spáchání přestupku je podstatné pro posouzení toho, zda byly důkazní prostředky pořízené měřicím zařízením získány v souladu s pokyny výrobce. Soud pro úplnost podotýká, že splnění požadovaných metrologických vlastností silničního laserového rychloměru TruCAM, jímž

bylo spáchání přestupku zjištěno, bylo dostatečně osvědčeno (v době spáchání přestupku) platným ověřovacím listem.

21. Argumentoval-li žalobce tím, že z „výstupu z měřicího zařízení“ není patrná registrační značka měřeného vozidla, soud uvádí, že registrační značka měřeného vozidla X je z fotodokumentace pořízené rychloměrem TruCAM bez jakýchkoliv obtíží seznatelná.
22. Soud se dále zabýval žalobním bodem týkajícím se otázky materiálního znaku přestupku, tedy společenské škodlivosti žalobcova činu.
23. Nejvyšší správní soud v žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, č. 2011/2010 Sb. NSS, shledal, že obecně lze „vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ V daném případě takovou výjimečnou okolností bylo překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o pouhé 2 km.h⁻¹ a dále skutečnost, že k překročení rychlosti mělo dojít na přehledném úseku v místech s nízkou hustotou provozu při výjezdu z obce. Závěry nastíněné v citovaném rozsudku je možno na projednávanou věc jako obecná východiska aplikovat, výsledek individuálního posouzení ovšem bude jiný.
24. V případě žalobce totiž nelze dospět k závěru, že by se k okolnostem jeho jednání přidružily významné okolnosti, jež by vylučovaly ohrožení veřejného zájmu na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Za takovou okolnost nelze považovat skutečnost, že v důsledku žalobcova ohrožujícího jednání nedošlo k nehodě. Zcela lichá je žalobcova argumentace, že řídil „dle platných předpisů“, jelikož správní orgány na základě řádně zjištěného skutkového stavu dovodily, že žalobce svým jednáním porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobci lze dát za pravdu pouze potud, že k překročení nevyšší dovolené rychlosti došlo na rovném a relativně přehledném úseku silnice č. I/4. Společenskou škodlivost žalobcova jednání ovšem významně ovlivňuje skutečnost, že nejvyšší dovolená rychlost byla v daném místě překročena nejméně o 56 km.h⁻¹, tedy způsobem nikoliv zanedbatelným, přičemž hustota silničního provozu byla v době spáchání přestupku poměrně vysoká (viz fotodokumentaci pořízenou rychloměrem TruCAM). Soud se proto zcela ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že žalobce svým jednáním ohrozil veřejný zájem na bezpečnosti silničního provozu. Soud tedy neshledal žalobcovu námitku absence společenské škodlivosti jeho činu důvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

25. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. července 2021

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce